

dette Krav for al Fremtid. Hvis det skulde gælde, kunde jeg fristes til at sige, at det gaar ikke an at gøre Indrømmelser, thi hvis de ikke bære Frugt, og Forhandlingerne skulde begyndes paa ny, har man altsaa ikke Lov til at tage disse Punkter op igen.

Jeg har endnu kun en eneste Bemærkning angaaende Flertallets Betænkning, og det angaar dens Slutning, hvor man opstiller Virkningen af Flertallets Forslag. Det gør man paa en efter mit Skøn ejendommelig Maade. Man siger „at for at forhøje denne Udskrivning til over $8\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som Folketinget nu foreslaar, er der ikke anført nogen Grund, og det vil vistnok falde vanskeligt at faa Skatteyderne til at forstaa, at det skulde være fordelagtigere for dem at udrede $8\frac{1}{4}$ Mill. Kr. end 5 Mill. Kr.“, altsaa Landstingets Forslag, der gaar ud paa en Formue- og Indkomstskat af 5 Mill. Kr., er fordelagtigere end en Skat paa $8\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Jo, Folketinget har angivet en Grund, nemlig den, at Kommunerne trænge til større Indtægter. Det er jo selvfølgelig, at de, der skulle udrede Formue- og Indkomstskatten, hellere ville slippe med 5 end med $8\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Det er overflødigt at spille Ord paa den Ting. Med Hensyn til Virkningerne af Loven siger Flertallet adskilligt, som ikke holder Stik. At de, der skulle udrede Formue- og Indkomstskatten, ikke ville være i Tvivl om, at de staa sig bedre ved Landstingets Forslag end ved Folketingets, det mener det ærede Flertal er rigtigt, og det mener jeg ogsaa er rigtigt; jo billigere de kunne slippe, jo bedre for dem, selvfølgelig. Men om det er en Fordel i det hele taget, er en anden Sag. Jeg skal ganske summarisk nævne enkelte Ting af, hvad jeg tidligere har sagt i denne Sag om Virkningerne af de to Tings Forslag. Folketingets Forslag har den samlede Virkning for Statskassen, at det bringer en Nedgang af 1,841,000 Kr., det behøver jeg ikke at udvikle videre. Landstingets Forslag har ifølge min Redegørelse for et Øjeblik siden en Virkning af et Plus paa 1,135,000 Kr., en Forhøjelse, som paa Grund af forskellige Forhold vil blive adskilligt større. Det er altsaa Virkningen for Statskassen: en betydelig forøget Skat til Staten. For Landkommunernes Vedkommende har jeg gjort Rede gennem en Beregning, som jeg tror nok skal holde Stik i alt væsentligt, at Folketingets Forslag indeholder en direkte og indirekte Fordel af 17 Kr. 76 Øre pr. Td. Hartkorn. Fordelingen sker jo med 65 pCt.

til Landet og 35 pCt. til Byerne. Denne direkte og indirekte Fordel for Landet af 17 Kr. 76 Øre er fast og varig, hvorimod Landstingets Forslag ikke byder noget fast og varigt, men noget midlertidigt i 5 Aar, som i det allerhøjeste kan udgøre $4\frac{1}{3}$ Kr. pr. Td. Hartkorn. Fordelen for Kommunernes Vedkommende mener jeg derfor er soleklar. — Med Hensyn til de enkelte Skatteydere behøver jeg ikke at spille mange Ord. Folketingets Forslag med Formue- og Indkomstskat efter moderat stigende Skala betyder en Lettelse for de smaa Skatteydere og en forøget Skattebyrde for dem, der have Evne, og søger altsaa at flytte Byrden fra dem, der ikke have Evnen til dem, der virkelig have Evnen. Det antager jeg er selvindlysende. Landstingets Forslag derimod indfører — det gælder særlig Ejendomsskylden — en forholdsvis forøget Byrde for de smaa Ejendomsbesiddere og paa mange Steder i Landet en forholdsvis meget betydelig Forøgelse for de smaa, men ganske vist en Lettelse for de store. Jeg kunde fristes til at sige, — det kan maaske lyde lidt strengt, men jeg tror dog nok, det er rigtigt, — at Landstinget kan tumle med Skattelovene, hvordan det vil, det skal næsten ikke fejle, at det gerne ender med, at den tunge Ende vender nedad, at man letter Byrden for de store og forøger den for de smaa. Dette synes jeg er Resultatet baade ved denne og saa mange andre Lejligheder.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger angaaende selve Betænkningen og forøvrigt anbefale Folketingets Forslag, som det foreligger, til uforandret Vedtagelse med den Begrundelse, der er givet baade af mig og det andet Tings Flertal, at det ikke skal betyde en definitiv Fastholden ved dette Forslag, men at det betyder den største Beredvillighed til imødekommende Forhandling.

H. N. Hansen: Jeg skal, idet jeg tager Ordet paa det andet Mindretals Vegne, følge den Vej, der er anvist af Flertallets Ordfører i Dag, og indskrænke mig til faa Bemærkninger. Hvad Realiteten angaar, vil det erindres, at dette Mindretal under Sagens tidligere Behandling har udtalt, at medens vi paa nogle Punkter kunne slutte os til de Forslag, der ere fremkomne fra Landstingets Flertals Side, var der andre Punkter, hvor vi maatte fastholde, hvad der foreligger fra Folketingets Side. Denne Stilling indtage vi endnu i Sagens Realitet, og den vil være væsentlig afgø-